- Inferno -

Lacrimas

Publio

Lacrimas

Inferno

2016

Publio Kiadó

www.publio.hu

Minden jog fenntartva!

Előszó:

Fiatal koromból kifolyólag azt mondhatom, ha testben nem is, lélekben nagyon sok mindent megéltem már. Volt alkalmam rengeteg egyoldalú barátságban, Plátói szerelemben, lemondásban, vágyakozásban, örömben, és szomorúságban. Sokak valamiféle káros szenvedélyben találhattak pillanatnyi megnyugvást, velük ellentétben én a versekben. Szavakban, szókapcsolatokban, mondatokban, versszakokban, és érzésekben. Nagy hatással volt rám Edgar Allan Poe stílusa és művészete, több „Hollóhoz hasonló” verset is írtam, illetve sokszor használtam fel íráshoz a „megrészegült sokk érzetet”, amikor a műveit olvastam. Talán „kissé különc” verseimet szeretném minél több emberrel megismertetni. Talán elgondolkoznak, talán legyintenek, de legalább egy pillanatra belekóstolhatnak abba a világba, amelyet mindennap élek, s élni fogok.

"*Majd csak elmegy, messziszáll,*
Mint remények, mint barátok…holnap ez is messziszáll."
Edgar Allan Poe – Holló (részlet)

Vaj` kire gondolok?

Csillogó hanggal önfeledten nevet,
Gyönyörű szemeivel pásztázza az eget.
Sötét ruhája árnyékot vet az avaron,
Fekete szövetek szikrázó alakon.

2014. december 12.

Álmomban

Volt egy hely, amit az otthonunknak hívtunk.
Azon az eldugott helyen mi együtt sírtunk.
Azon a drága helyen még voltak álmaink.
Azon a csodás helyen beteljesültek vágyaink.

Végig velem maradtál, vigyáztunk egymásra.
Gyakran kisétáltunk egy erdőszéli tisztásra.
Azon a helyen karjaimban tartottalak,
S minden este imámba foglalhattalak.

Akkor vigyázhattam rád, óvhattalak mindentől.
Elég erőt kaptam ehhez egy alvilági Istentől.
S mikor csepp lélegzeted mellkasomon éreztem,
Sem a jelenben, sem a múltban nem véreztem.

Hallod a lemondás zászlóinak véres lengését?
Érzed a haldokló lélek kihűlt lebegését?
Írott szóba foglalom, mit érzek irántad,
Hisz mellemből a szívemet tegnap kivágtad.

2015. augusztus 4.

Olvasd ki a szememből

Szívemmel szóltam, nem kaptam választ.
Erdőben jártam, magány szagot áraszt.
Remélni tudom, emlékedben él majd,
Esti órákon elüldöz minden zajt.
Te voltál minden, az életemnek fénye,
Lelkem legkedvesebb tüneménye.
Engedj magadhoz, karjaidba, kérlek,
Keserű órákon, mikor úgy félek.

2015. február 21.

Szenvedély

Élvezet a fájdalom,
Mikor fogad hagy véres nyomot
Fáradt, görcsös vállamon.

Eltűnik a bánatom,
Mikor körmöd vésett nyoma
Izzik megtört hátamon.

2015. június 8.

Amit valaha mondani akartam

Amit valaha mondani akartam,
Csak egyetlen gyönyörűséges szó,
Csak neked, másnak csak hadartam.
Régen fénylett volna, mint a zongoraszó.

Ez lett volna minden, nem több.
Még beszélgetni sem kellett volna.
Semmi fájdalom, semmi vércsöpp.
Sebet akkor most senki nem hordozna.

De az emberek nem használnak szavakat,
Mindenki csak bámulja az elbukó világot.
Egyébként sem döntik le soha a falakat,
Könyörtelenül taposnak el minden virágot.

A nosztalgia olyan volt, mint egy ajándék.
Hiszen rögtön megizzadt tőle a halánték.
Kaptam ajándékba egy üvegnyi mérget,
Majd ha megiszom, remélem, te is érzed.

2015. január 1.

Izzik a világ

Izzott a világ az alkohol mámorában.
"S az emlék úgy szíven vert."
Csendes sóhajokat rejt
Könnycseppek záporában.

Nem hallod, hogyan is hallanád...
Messze vagy, a folyó túlpartján.
Bár hallhatnád, ha akarnád,
Pár szóban el is hadarnád...

S mit régen mondtál szavak nélkül,
Mondd hát újra, kiáltsd felém!
Tedd minden nap, hisz el nem évül,
Esküszöm, több penge nem fúródik belém!

Holdfény, napfény, ajándékba kaptátok.
Lágy, drága mosollyal viszonoztátok.
Keserű múlt, vagy bizonytalan holnap...
Oly` mindegy egy holtnak...

2015. június 23.

Önismeret

Nézz a szemembe, és ismerd meg a múltam.
Még mindig élek, pedig a sorssal ujjat húztam.
Szárnyaim vannak, igaz, nem használom őket,
Állandóan hazudtak, mégis tisztelem a nőket.

Harcban áll a testem, csatázik a lelkemmel.
Mindig problémák voltak ostoba fejemmel.
Álmaim vannak, igaz, nem élek már értük,
Emlékszem, mikor együtt a csillagokat néztük.

Nincsenek kincseim, csak a drága emlékeim.
Kevés barátom van, ritkán voltak vendégeim.
Kimondatlan szavak feszítik a mellkasom,
Sokan segítenek, mikor magamat elhagyom.

Mit felelnél, ha megkérdezném, hittél bennem?
Hitted valaha, hogy megtisztulhat a lelkem?
Oly gyorsan, és oly könnyen elfeledtél.
Szíveddel soha, csak lelkeddel szerettél.

2015. április 24.

Sóhaj

Megszeretnek, megszereznek,
Elengednek, elfelednek,
Eldobnak s eltemetnek.

2015. november 21.

Úgy hiányzol

Míg a kereszted alatt görnyedtem,
Bevallom csendben, szörny lettem.
Önző, önfejű és ostoba,
Várva, hogy lesújtson sorsom ostora.

Míg szemed világában elvesztem,
Bevallom csendben, élveztem.
Gyönyörű, mély és szelíd,
Melyből a költő ihletet merít.

Míg hangod ringatott édes álomba,
Bevallom csendben, önként feküdtem árokba.
Hűvös, nyirkos és vad,
A szívem majd` meghasad.

Míg lelked fénye ragyogta be az utam,
Bevallom csendben, soha nem untam.
Ragyogó, szikrázó és tiszta,
Minden éjjel ezt sírom vissza.

2015. május 31.

Melankólia

Búg amíg tart, aztán csendes,
Szót alig hagy - oly gondterhes,
Szótlan itt hagy - szép és kedves,
Szólj, ha itt vagy, légy oly rendes.

Csendben szóltam - nem feleltél,
Én itt voltam - nem szerettél,
Így utólag - szépen kérlek,
Vess véget az egésznek.

Hogyha itt vagy, ölelj át,
Nem vethetnek - követ rád,
Elvesztettél - virulj hát,
Nem él többé már a vágy.

Elbúcsúzom, szeretlek,
Pokolba is követlek,
Nem élek, csak létezem,
Megfulladok, bár lélegzem.

Elbúcsúzom, szeretlek,
Mennyekbe nem követlek,
Létezem, bár nem élek,
Halott vagyok, már nem vérzek.

2015. november 10.

A kép és kerete

Néha éjszakánként megjelent egy kép.
Ismertem már, sötét, mégis oly szép.
De maga köré vasláncot veretett,
Adok neki egy gyönyörű képkeretet.

Pompázzon csak fekete ezüst között,
Közel lesz, lóghat majd a fejem fölött.
Megkérem majd, húzza össze magát,
Az apró helyen ne fájdítsa a nyakát.

Lesz majd egy csillogó kép a falamon,
Mélységes sötét alak, világos alapon.
Senki nem érti, miért szeretem annyira,
Nem is volt szükség díszes masnira.

Egyetlen értékem a kép és a kerete,
Nézz az asztalomra, ott van felette.
Csak egy álom volt és most vége…
Esélyem sincs, így bezárom egy képbe…

2015. január 13.

Elveszett a januári remény

Nem tudtam, hogy a Mennyország fekete.
Hófehér partokkal vár innen keletre.
Csillogó, kék víz csordogál mindenütt,
Miért mentél el? Jó lett volna itt nekünk.

Ha jobban ismertél volna, ha tovább maradsz,
Nem maradtál volna az ősznél, megszeretnéd a tavaszt.
Az évszakot, amely elűzi a vérszagot, s könnyeket fakaszt.
Csak csendben... s ha meghúzom a ravaszt?

A Januárral elszállt minden remény,
Azóta az élet fájdalmas és szerény.
A hallgatás az egyetlen életképes erény,
A sír előtti utolsó szó: "Jaj, szegény."

Már tudom, a Mennyország nem fekete.
Nem vár partokkal, messze van, keletre.
Matt, vérszínű folyó rombol mindent,
Miért mentél el? Egyedül vagyok itt lent.

2015. augusztus 17.

Első találkozás

Az utca oly fényes volt, én akkor láttam meg.
Lassú szél fújt, s ő gyönyörű szép ruhát vett.
Ideges voltam, hiszen először láttam,
Oly gyönyörű volt, gyönyörűbb, mint vártam!

Megállt a fémszörny, letette a népeket,
S azok rögtön készíteni kezdték a képeket.
Mintha nem láttak volna soha házakat,
De Angyalom, én csak téged vártalak!

Botladoztam, mert csak téged néztelek.
Lábaim remegtek, végre hozzád érhetek!
Valóság vagy, a gyönyörű valóságom,
Erre a napra megérte hónapokat várnom!

Felcsillant szemed, arcod megnyugodott,
Gyönyörű mosolyod új színre kapott.
Felém léptél, egyre gyorsabban léptél,
Pillanatok alatt a karjaimba kerültél.

Hosszú volt a pillanat, hallottam a szívedet,
És nyakamon éreztem langyos lélegzeted.
Oly selymes voltál, mint az álmaimban,
S most végre itt tarthatlak a karjaimban.

Mindenki bámult, nem értettek semmit,
De a világunkból már kizártunk mindenkit.
Lassan gyengül karjaid édes szorítása,
Ujjaid az enyémek tartják már bezárva.

Elengedsz, hiszen most indulunk haza,
A közös mesénknek te vagy az Angyala.
Újabb fémszörny, és egy hosszú utazás,
Szinte már hallod az ismerős kutyaugatást.

2014. augusztus 21.

Hát akkor

S ha mást nem, szólítani,
Nem hangosan, csak magamban,
Közben érted ordítani
Mérgesebben s vadabban.

Céltalanul forgolódni
Mély sárban s viaszban,
Vén módjára morgolódni,
S csendet lelni vigaszban.

Drága mosolyt keresni,
S közben örömre lelni,
Minden gondot feledni,
S új életre kelni.

Míves botra támaszkodni
Görnyedt háttal, mereven,
És csak arról álmodozni,
Hogy köszöntél, kedvesen.

2014. december 9.

Földi Pokol

Pusztulj a Poklomban,
S énekeld holtadban:
"S mikor kellettem, hol voltam,
Egyedül rá nem gondoltam."
Érted sokszor vért ontottam,
Aknamezőkön botladoztam,
Lassan és vontatottan,
Idegesen, zaklatottan.

Nem hagytál aludni,
Nem kellett hazudni,
Nincs öröm a nevetésben,
Csak bánat a feledésben.
Egy feljebbvaló nevében,
S érzelmeink hevében,
Halott-boldog kedvesem,
Egy életen át keresem.

Fess képet véremmel,
Fesd meg, kérlek, még egyszer,
Takarékoskodj a véges élettel,
Festményed sok sebet tépett fel.
Tiéd a felhőm, vele az életem,
Lásd a világot, mely annyira végtelen,
S bár kihalt belőle minden csepp értelem,
Az egyetlen hely, ahol itt vagy még nekem.